

Családi képtár

Báti Zsuzsa

ANYÁM

*Lelkét
még lánykorában
felkontyozta
az élet.
Így szült meg engem
magának
és az emlékezésnek.
Nem tehet róla,
hogy fazekak és lábasok között
hamar elkopott
lánykori illúziója...*

APÁM

*Fogai között
sötét alagutakon
fuvalázik az idő.
Hatvan évét
sok mozdony kormozta
a keze is csak
feketén simogat.
Keveset alszik.
Ha szemével előre néz:
csillogó puskacső!
Neki a világ
így mutatkozik.*

ŐCSÉM

*Csak kevesen tudják
füttykőst emelne
minden emberre
ki sérteni meri.
Puha még a pehely
az álla körül
s önzetlen boldogsággal
ritkán fog találkozni,
mert pólyás korában
jegyre itta a tejet.*

NAGYANYÁM

*Százrácú szoknyájában
és csak fél kézzel
nyugszik két méterre
a föld alatt.
Az egyik könyöke
és öt vasaló ujja
műtőasztalon maradt.
Kitől kérhetem számon,
miért köpte ki tüdejét
s a csúnya rák-bacillusok
miért hálózták be
testét...?*

NAGYNÉNEM

*Ő is meghalt.
Okos volt
és zsémberes.
Száz pillangó táncolt
a feje felett,
mikor olyan idős volt,
mint most én vagyok.
Miért,
hogy mégis olyan messze
elkerülték
a férfikarok...?*

ŐREGAPÁM

*Oktatója volt
ezer kisdíáknak.
Az ég furcsaságairól
csak ő beszélt nekem.
A madarak röptével
szálldogált a keze
negyven évig
buksi gyermekfejeken.*

*Soha sem próbált
törvény szerint élni
s mikor meghalt,
elfelejtett könyvet tenni
sírja fölé
a kegyelet.*

ÉN

*Örököse vagyok
apámnak, anyámnak,
s úgy szeretnék
hátfordítani a világnak,
de az én dolgom az élet
s az élet dolga én vagyok.
Mi úgy küszködünk egymással,
mint uralkodni készülő
hatalmasok.*

